

ADRIAN TCHAIKOVSKY

SÖN
ŞANSLAR
ŞEHİRİ

(ZALİM FİLOZOFLAR)

1

Çeviren: Merve Özcan

Eksik Parça Yayınları

Son Şanslar Şehri

Adrian Tchaikovsky

İlk kez 2022'de Head of Zeus tarafından *City of Last Chances* adıyla yayımlandı.

© Adrian Czajkowski 2022

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Dizi editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Çevirmen: **Merve Özcan**

Son okuma: **İsmail Yamanol**

Sayfa Tasarımı: **Esratur Gelbal**

Kapak İllüstrasyonu: **Joe Wilson**

Kapak Uygulama: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Mart 2026

ISBN: 978-625-8600-16-2

Türkçe yayın hakları, The Marsh Agency aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Adrian Tchaikovsky, 1972’de Lincolnshire’da doğduktan sonra psikoloji ve zooloji eğitimi almak üzere Reading’e gitti. Daha sonra hukuk alanına yöneldi ve hem Reading’de hem de şu anda yaşadığı Leeds’te hukuk yöneticisi olarak çalıştı. Evli olan Tchaikovsky, canlı rol yapma oyunlarına meraklıdır, zaman zaman amatör tiyatro oyunculuğu yapar ve sahne dövüşü eğitimi almıştır.

Eleştirmenlerin beğeni toplayan *Shadows of the Apt* ve *Echoes of the Fall* serilerinden başka çok sayıda fantezi ve bilimkurgu romanının da yazarı olan Adrian Tchaikovsky, epik bilimkurgu romanı *Zamanın Çocukları* ile Arthur C. Clarke’ın 30. yıldönümünde En İyi Bilim Kurgu Romanı ödülünü (2016) kazandı. *Cage of Souls* isimli romanıyla 2020 Arthur C. Clarke Ödülü En İyi Roman kısa listesine kaldı. *Zamanın Çocukları* roman serisi 2023 yılında Hugo En İyi Seri ödülünü kazandı.

İÇİNDEKİLER

ILMAR ŞEHİRİ GRUPLARI	7
KİŞİLER LİSTESİ	9
ILMAR HARİTASI	12
Yasnic'in Tanrı ile İlişkisi	15
Bilge-Arşivci Ochelby'nin Son Anları	24
Bir Chaq Oyunu	36
Ruslav Yine Âşık	46
Karakon'un Yeni Boyunluğu	55
Eski Şarkılar	72
Kuşlar Parlamentosu	86
Tutuklu Maestro	95
Guame Ana'nın Sorgusu	103
Mozaik: Son Şanslar Şehri	108
Statlos Shrievsby'nin Tekdir'i.....	116
Rehinci	124
Mükemmelliğin Yüzü	131
Ruslav'ın Ustasının Sesi	136
Jem'in Ayrılma Nedenleri	141
Cehennem Serbest Bırakmak	153
Mozaik: Varatsinlerin Misafirperverliği	165
Dışteki Ruslav	184
Nihilostes Bir Din Değiştirici Kaybeder	195
Eve Dönüş	205
Zincirler	210

Zehir Değil Yumurta	218
Tanrı Hakkında Konuşmalar	224
Kırıp Dökmek	244
İkinci Cinayet	250
Havada Dans Etmek	255
Bir Şişenin Dibinden	261
Orvechin'in Çizmeleri	266
İpin Bedeli	274
Kanıt	292
Gün Daha da Kötüleşiyor	299
Mozaik: Kanatlar	309
Yalnız İçmek	327
Acı Kızkardeşler	334
Eşiği Geçmek	346
Karakon'un Hesaplaşması	357
Mozaik: Kıvılcım	371
Ateş	384
Mozaik: Sıkıştırma	393
Yüksek Güçler	409
Din Değiştirici	412
Hellgram'ın Savaşı	420
Satır Arası	427
Birlik ve Bölünme	432
Yokyer Limanı	441
Tek Parça Bronz	448
Mozaik: Dirilişler	454
Raporumda Bahsettiğim Gibi	469
Bir Tur Daha	475
Teşekkürler	480

ILMAR ŞEHİRİ GRUPLARI

- Allorlu** – Allor ulusundan olanlar
- Armigerlar** – Ilmar'ın aristokrat aileleri
- Divinatili** – Divinati ulusundan olanlar
- Gownhall** – Ilmar Üniversitesi
- Balıkçılar** – Nehir halkı direniş grubu
- Sakinler** – Çapaorman halkı
- Localar** – Suç çeteleri
- Lorlu** – Lor ulusundan olanlar
- Kuzgunlar** – Armiger ailelerinin direniş grubu
- Örümcekkuşları** – Direnişin katilleri
- Kardeşlikler** – İşçi örgütleri
- Akbabalar** – Ilmar sokaklarının direniş grubu

PALLESEEN İŞGAL BÖLÜMLERİ

Geçici Amaçlar ve Araçlar Komisyonu – Pallesand'ın yönetici organı

Palleseen Hükümranlığı – İşgal altındaki bölgelerin tümü

Mükemmel İdare – Tekil olarak işgal edilen bir bölge

Doğru Bilgelik Okulu (Arşivciler) – Öğrenme ve sihirden sorumludur

Doğru Takdir Okulu (Gözetmenler) – Sanat ve yargıdan sorumludur

Doğru Değişim Okulu (Komisyoncular) – Ticaretten sorumludur

Doğru Davranış Okulu (İzleyiciler) – Askeriye ve yaptırımlardan sorumludur

Doğru Konuşma Okulu (Araştırmacılar) – Din, dil ve casusluktan sorumludur

KİŞİLER LİSTESİ

- Aullaime** – Allorlu Kardeşlikler çağırıcısı
Benno – Akbaba haydutu
Karakon – Allorlu tefeci
Yoldaş-İzleyici Brockelsby – Doğru Davranış
Carelia – Acı Kızkardeşler'in bir yarısı, Akbaba lideri
Cheryn – Akbaba haydutu
Bilge-Gözetmen Culvern – Ilmar'ın Mükemmelleştiricisi,
Doğru Takdir
Dorae – Allorlu antika satıcısı
Dostritsyn – Harabe-dalgıcı
Ellaime Ana – Allorlu ev sahibesi
Emlar – Öğrenci
Ergice – Akbaba haydutu
Yardımcı-İzleyici Estern – Doğru Davranış
Evene – Acı Kızkardeşler'in diğer yarısı, Akbaba lideri
Fleance – Balıkçıl kumarbaz
Fyon – Örümcekkuşu katil
Arşivci Gadders – Doğru Bilgelik
Tanrı – İlahi varlık
Maestra Gowdi – Gownhall ustası
Grymme – Harabe-dalgıcı
Guame Ana – Allorlu genelev hanımı
Yoldaş-Araştırmacı Hegelsy – Doğru Konuşma
Hellgram – Çapahan'ın bar fedaisi, yabancı

Hervanya – Öğrenci
Hoyst – Cellat
Jem – Çapahan'daki Divinati bar çalışanı
Kosha – Yasnic'in ustası olan rahip, ölü
Langrice – Çapahan'ın bekçisi
Lemya – Öğrenci
Petric Lesselkin – Kardeşlik hurdacısı
Meraqui – Harabe-dalgıcı
Yardımcı-Arşivci Nasely – Doğru Bilgelik
Nihilostes – İlahi akrepsineğinin rahibesi
Yoldaş-Komisyoncu Nisbet – Doğru Takas
Bilge-Arşivci Ochelby – Doğru Bilgelik
Orvechin Baba – Kardeşlik lideri
Orvost, İlahi Boğa – İlahi varlık
Maestro Ivarn Ostravar – Gownhall üstadı
Maestro Porvilleau – Allorlu Gownhall üstadı
Arşivci Riechy – Doğru Bilgelik
Ruslav – Akbaba haydutu
Statlos Shrievsby – Subay, Doğru Davranış
Sachemel Sirovar – Ailenin eski reisi, ölü
Shantrov Sirovar – Armiger ve öğrenci
Vidsya Sirovar – Armiger ve Kuzgun
Yoldaş-Gözetmen Temsel – Doğru Takdir
Tobriant – Allorlu mobilyacı
Johanger Tulmueric – Loruthi tüccarı
Maestro Vorkovin – Gownhall üstadı
Yasnic – Rahip
Zenotheus, Kaos'un Akrepsineği Tanrısı – İlahi varlık

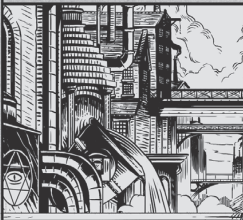
Tekdir

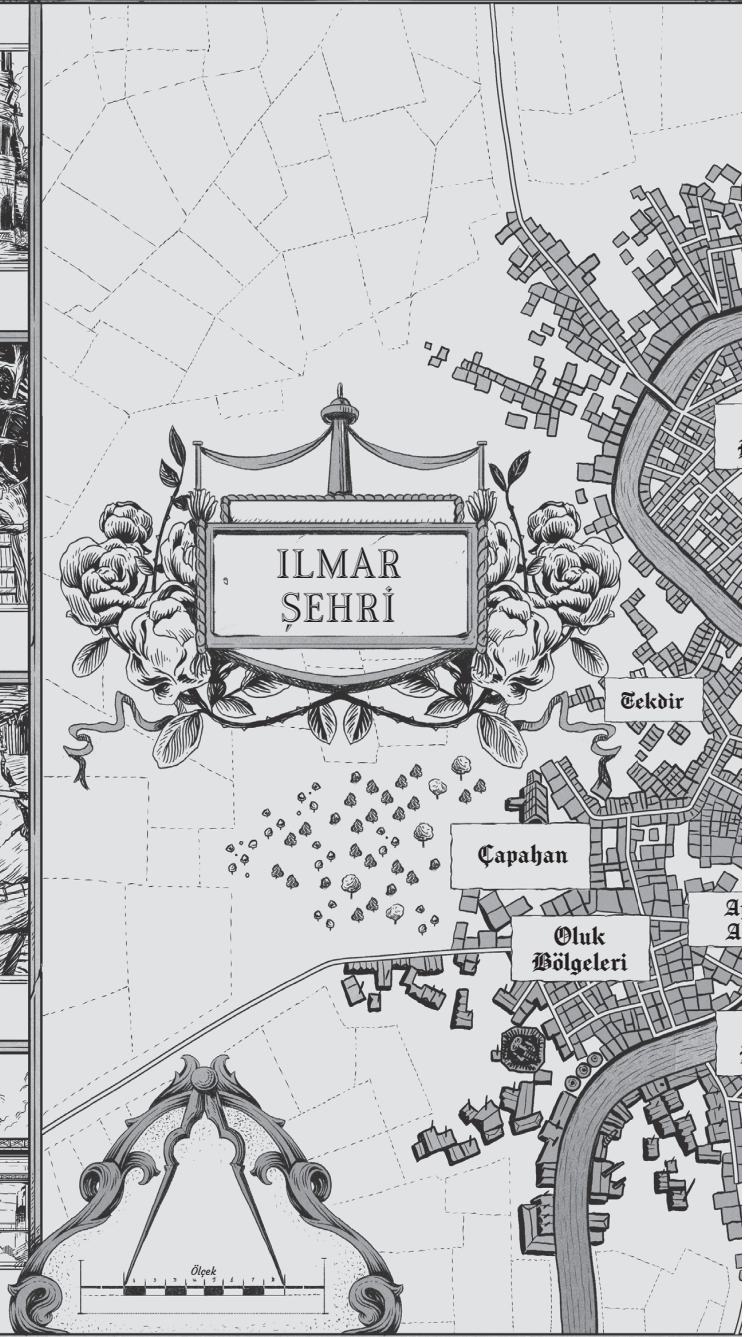
Çapahan

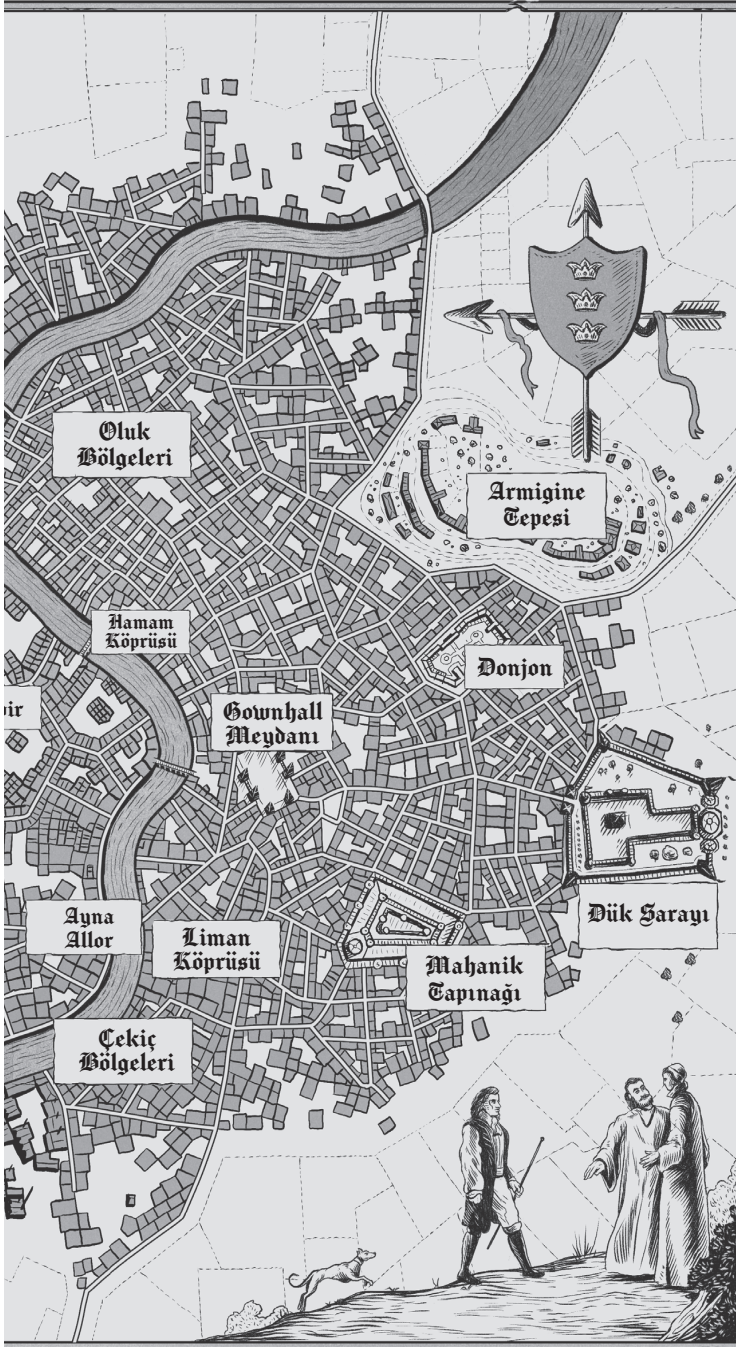

Oluk Bölgeleri

Çekiç Bölgeleri

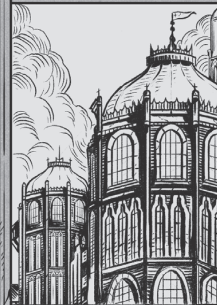

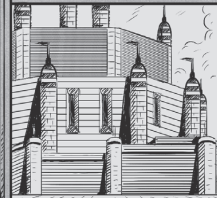
Armigine Tepesi

Donjon

Dük Sarayı

Mahanik Tapınağı

Yasnic'in Tanrı ile İlişkisi

Rahip Yasnic. Zayıf ve ne genç ne de çok yaşlı. Salaş Ilmarlı tarzında, iri yapılı bir adam için dikilmiş kıyafetlerin içinde neredeyse kaybolmuş hâlde. Yüzü çökmüş, saçları zamanından önce ağarmış, seyrelmiş, âdeta muhalefet etme vaktinin geldiğini gören ve artık savaşıma iradesi olmayan bir ordu gibi şakaklarından geriye çekilmiş...

O sabah Tanrı yine şikâyet ediyordu. Yasnic yatakta büzüşmüş, dizlerini neredeyse çenesine kadar çekmiş ve ayakları birbirine dolanmış hâlde yatıyordu. Kirli pencereden içeri süzülen ışıktaki buzun dışarıda mı yoksa yine içeride mi olduğunu anlamaya çalıştı. Elini camlara uzatıp dokunarak kontrol edebilirdi. Ayağını dışarı çıkarıp Tanrı'ya tekme atabilirdi. Veya uzak duvara. Bunun bir lütuf olduğuna karar verdi. Küçük bir oda vücut ısını daha uzun süre korurdu. Eğer daha büyük bir oda tutmaya gücü yetseydi, orayı ısıtmak için bir ocak ve odayı ısıtmak için odun, kömür, hatta belki de büyümlü tablet satın alması gerekirdi.

"Hava soğuk," dedi Tanrı. "Hava çok soğuk." İlahi varlık Kendi rafında bir deri bir kemik kalmış, kedi gibi kıvrılmıştı ve hemen hemen aynı büyüklükteydi. Önceki geceden bu yana küçülmüştü ve belki bu da bir lütuftu. Yasnic bazen hayatında biraz daha az Tanrı'ya ihtiyaç duyuyordu ve bu sabah Tanrı en az dörtte bir oranında daha küçüktü. Teşekkür etti. Bu içgüdüsel tepki, Tanrı'nın bir önceki rahibi Kosha'nın uzun yıllar boyunca eğitim vermesi sayesinde içine işlemişti. Ilmar'ın daha hoşgörölü bir yer olduğu za-

manlarda kocamış Kosha, Yasnic ve Tanrı bir tabak ustasının evinin üstündeki üç odada yaşıyor ve en az onikilide bir et yiyorlardı.

Onikili değil, diye hatırlattı kendine. Doğru Değişim Okulu'nun eski takvimi kullananlara para cezası kesip tutukladığını duymuştu. Haftayı yedi gün olarak düşünmeye başlaması gerekiyordu ancak o zaman da geriye dönüp işlerin nasıl yürüdüğüne bakamıyor ve zamanı doğruca ölçemiyordu. Kosha'nın dizinde eğitim alan bir oğlan çocuğuyken ne sıklıkla et yerlerdi? Yedi on ikiye ya da on iki yediye nasıl bölünürdü? Ya da nasıl bir yöntem izlemeliydi? Matematiği bunu çözecek kadar iyi değildi. Ve böylece, muğlak bir biçimde anılarının bir kısmı yeni gerekçeler tarafından kilit altına alındı. Üstelik hayatında daha az Tanrı olduğu için Tanrı'ya teşekkür etmişti ve bu teşekkürleri alan Tanrı hemen orada suçlayan gözlerle ona bakıyordu.

“Bir battaniyeye ihtiyacım var,” dedi Tanrı. “Daha kışın başı ve nasıl da soğuk.”

Tanrı bir deri bir kemik kalmıştı. Üstünde paçavralar vardı. Yasnic'in Tanrı'ya güzel bir gömlek feda etmesinin üstünden yalnızca bir mevsim geçmişti ancak bu durum, yani Yasnic'in inancının azalması yüzünden Tanrı'nın eline geçirdiklerinin uzun dayanmadığı anlamına geliyordu. Battaniye de buna dâhildi.

“Sadece bir battaniyem var,” dedi Yasnic, Tanrı'ya.

“Başka bir tane bul.” Tanrı, alçak tavanın yanındaki raftan tek rahibine baktı. Örümceksi uzun ince elleri kenarı kavramıştı, burnu ve sakalı bunların üstünde duruyordu. Derisi kırıışmış ve grileşmiş, kemiklerinin şekli açıkça görülebilecek kadar çökmüştü. “Eski günlerde kürk ve kadife elbiselerim vardı ve müritlerim sandal ağacı yakardı...”

“Evet, evet, biliyorum.” Yasnic, Tanrı'nın sözünü kesti. “Sadece bu battaniye var.” Yıpranmış örtüyü kaldırır kaldırmaz pişman oldu; sabah serinliği, tek kişilik olan yatağa yerleşmişti. “Sanırım artık kalkıyorum,” dedi huysuz bir tavırla.

“Lütfen,” dedi Tanrı. Yasnic, uyuşmuş ayaklarını pantolonunun içine sokmaya çalışırken durdu. Tanrı'nın kötü görüldüğünü kabullenmek zorundaydı. Tanrı'nın bencil olduğunu düşünmek

kolaydı. Sonuçta Tanrı, eskiden insanların söylediklerini yapmasına ve O'na tüm güzellikleri vermesine çok alışmıştı. Tanrı'nın son rahibi Yasnic'in ortaya çıkmasından çok ama çok öncesinde. Bir yüzyıl önce büyük Mahanik Tapınağı kurulduğundan bu yana dinleri ölüyordu. Ve evet, Mahanizm aktif olarak diğer dinlerin aleyhinde konuşmuştu konuşmasına ama onlar sadece... mevcut tüm inançları doldurarak büyümüşlerdi. İnsanlar sosyal sermayenin olduğu yere gitmişti. Ve şimdi, İşgal sırasında sahiden dinleri temizleyen insanlar vardı. Yanlış Konuşma nedeniyle insanları tutukluyorlardı. Aynen öyle sadece ben ve Tanrı, diye düşündü Yasnic. Dikkat çekmemek en iyisi.

“Kadına sor,” dedi Tanrı. “Ondan başka bir battaniye iste. Üşüyorum.”

“Ellaime Ana bize bir battaniye daha vermeyecek,” dedi Yasnic. Muhtemelen ev sahibeleri son onikili – yani geçen haftanın kirasını soracaktı. Ve bu başka bir sorundu elbette. İşgal'den bu yana, haftalar yüzünden ödemelerin daha erken yapılması gerekiyordu. Henüz matematiği tam olarak çözememişti ama yedi günlük haftalarda onikililerde olduğundan fazla para ödüyor gibi geliyordu. Ve Tanrı'nın hayatta kalan tek kutsal adamı olmanın pek para kazandırdığı da söylenemezdi. Çok az ayrıcalık vardı ve eve götürülecek düzenli bir gelir yoktu. Üstelik İşgal altında dilenmek de Yanlış Takas yüzünden tutuklanma riskine girmek anlamına geliyordu.

“Ne yapabileceğime bir bakacağım.” Kıyafetlerini giydikten sonra odadan çıktı ve çay içmek için aşağı indi. Ellaime Ana'nın pansiyonerlerine sunduğu hizmetlerden biri de ateşin yanında sürekli fokurdayan bir semaverdi ve hem ateş hem de çay, Yasnic'in bir gün boyunca dolaşmasına yetiyordu.

Tanrı merdivenlerde yanında değildi ama ortak salondaki semaverin yanında oturuyordu. Yasnic, kancadan bir fincan alıp içini koyu yeşil, buharı tüten sıvıyla doldurdu. Ellaime Ana'nın dikkatini çekmek istemiyordu, bu yüzden diğer sakinleri dirseğiyle iterek tek masada kendisine yer açtı. Ne var ki Tanrı oradaydı. Yasnic'in komşusunun yulaf lapası yediği teneke tabağın üstünde bağdaş kurmuştu.

“Kadından iste,” diye ısrar etti Tanrı.

“İstemeyeceğim,” diye mırıldandı Yasnic. Her zaman işsiz ama paralı görünen Ruslav adlı iri komşusu gözlerini dikip ona baktı. Tanrı’nın yulaf lapasının kalıntıları arasında oturduğunu göremiyordu. Muhtemelen Yasnic’in tabağını yalayıp temizlemek istediğini düşünmüştü. Kıskançlıkla tabağını kendisine çekince Tanrı’nın denge bulmaya çalışmasına neden oldu. Yasnic irkilerek şu anda herkesin, hatta onikili –iki hafta önce ortaya çıkan ve konuşmaktan korktuğu öğrenci kızın bile ona baktığını fark etti. Çok zeki-ydi ve Gownhall halkı metafizik hakkında tartışmayı severdi. Kızın çetrefil mantığını çok fazla dinleyip Tanrı’yı aramak için etrafına baktığında artık orada olmadığını göreceğinden korkuyordu. Ve eğer durum bu olursa hissedebileceklerinden de korkuyordu.

“İste,” diye ısrar etti Tanrı aksi bir tavırla. “Emrediyorum.”

“Rahibe,” dedi Yasnic. “Sizden bir battaniye daha rica edebilir miyim lütfen?” dedi ihtiyar kadının duyabileceği kadar yüksek sesle. Usul sözlerinin büyüyerek odayı doldurduğunun farkındaydı. Öğrencinin yargılayıcı bakışlarını üzerinde hissetti. Utançtan yerin dibine girdi. Üstelik bu, Tanrı’nın gözünde itibar kazandıran ya da o anda bir battaniye edindiren bir utanç bile değildi, çünkü Ellaime Ana zaten başını iki yana sallamaya başlamıştı. Ve eğer biraz daha fazla para olsaydı bir battaniye daha olabilirdi. Elbette bu masada biraz daha az parası olan birinin battaniyesinin gideceği anlamına geliyordu çünkü Ellaime Ana’nın pansiyonunda kapalı bir battaniye ekonomisi vardı. Yasnic tek başına olsaydı, battaniyenin eksikliğini kabullenir ve başka birinin hayatını daha iyi hâle getirdiği bilgisiyle kendisini ısıtmaya çalışırdı. Yaşlı, acımasız ve bencil Tanrı yanındaydı ve Tanrı buz kesmişti ve Yasnic kendini Tanrı’nın hizmetine adanmıştı. İşte böyle tüm masa her sözünü kulak kabartarak dinlerken Ellaime Ana’ya yalvarıp yakardı. Muhtemelen iki, hatta üç battaniyesi olan Ruslav kulağının dibinde kıs kıs gülüyordu. Tanrı üşüyordu ve Tanrı’nın başka kimsesi yoktu. Ve bunların hepsi boşunaydı, çünkü para olmadan edinebileceği başka bir battaniye yoktu.

O gece, karanlık ve soğuk eninde sonunda onu pansiyona dönme-ye zorladığında hâlâ parası yoktu. İş bulmaya çalışmıştı. İki ölü dili tercüme edebilir, ders verebilir, şarkı söyleyebilir ve bir rahip olmasına rağmen eşya kaldırabilir, taşıyabilir ve yerleri fırçalayabilirdi. Kimse onun bunlardan herhangi birini yapmasını istemiyordu; en azından karşılığında ona para vermeleri gerekiyorsa. Çoğunlukla dilenmişti ama bunun için de kimse ona para vermek istememişti.

Ortak salon, içeri girdiğinde bunaltıcı derecede sıcaktı; ateş harıl harıl yanarak yükseliyordu. Hemen yakalarını gevşetip şekilsiz, emanet gibi duran paltosunu çıkardı. Tanrı onu semaverin yanında bekliyordu. Daha da küçülmüştü, Yasnic'in uzandığı çay fincanına sığacak büyüklükteydi. İçinde ancak yarım bardak kalmıştı. Bu keşif göğsüne yumruk gibi indi. Daha önce bu hiç olmamıştı. Ellaime Ana, çay sorumluluklarını Yasnic'in Tanrı'ya karşı olan görevinden (ki Tanrı'yla sahiden oda arkadaşındı) çok daha büyük bir şevkle yerine getirirdi

“Tüh...” diyen sesini duydu; ince ve çatlaaktı.

Oda tuhaf bir şekilde sessizdi. Sadece her zaman net bir şekilde görebildiği Tanrı ve uzun süredir aşına olduğu ve bayat çay kokusu sayesinde bulabildiği semaver dışında aslında içeride kimler olduğuna dikkatini vermemişti. Her zamankinden daha fazla insanın odada olduğu hissine kapılmıştı ve herkes yüklü bir sessizlikle ona bakıyordu. Gözlerini ovuşturup köstebek gibi kıstı.

Ellaime Ana'nın pansiyonunun önodası Palleseen askerleriyle doluydu. Dolu değilse de tek masanın etrafındaki bütün sandalyelere oturmuşlardı ve bütün çayı almışlardı.

Yaşlı kadın emir vermelerini bekliyordu. Boynundaki küçük boncuklu gerdanlığı gizlemek için şalını iyice etrafına sarmıştı. Nedeni gerdanlığı çalma ihtimalleri değildi -ki elbette “el koymak” adı altında çalabilirlerdi. Ancak bu askerlere Ellaime Ana'nın Ilmarlı olmadığını ifşa ederdi. İşgalciler yerel halka karşı pek nazik davranmazdı fakat sınırın ötesindeki Allor'dan geliyorsanız davranışları çok daha kötü olabilirdi.

Öğrenci kız, odanın diğer ucunda fincanını iki eliyle çenesine dayamış, içindekilere öfkeli bir gelecek kehanetinde bulunuyor-

muşçasına kızgın kızgın bakıyordu. Ellaime Ana'nın diğer kiracıları ortalıktan çoktan kaybolmuştu.

Öğrenci dışında herkes gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Askerler salona gönüllerince yerleşmişlerdi. Masaya çıkardıkları sivri uçlu kasketlerin yanına çizmelerini uzatmışlardı. Uzun batonlar gelişigüzel biçimde masanın kenarlarına ve sandalye arkalarına yaslanmıştı. Biri yere düşmüş, öylece göz ardı edilmişti. Asanın içindeki tableti altın rengi parlayarak dikkat çekti. Ölüm, diyordu. Ölüm getiririm. Büyücülüğün çarpık özellikleri tabletinin küçük yüzünde parlıyordu: Fısıldanan sözcük büyü atışını öldürücü bir etkiyle boşaltırdı.

Savaş bittikten ve İşgal başladıktan sonra, askerlerin üniformaları her sokak köşesinden bulundukları için tanındı: botlar, pirinç düğmeler, tam da Palleseen'in tercih ettiği gibi rahatsız edici derecede dar kesimli kıyafetler... Askerlerin yarısı, işgalciler gibi kömür karası giyerdi. Geri kalanlarsa daha soluk gri. Yerliler. Çünkü şu anda Ilmar'da hayatın pek çok kesiminde bolluk yoktu ama "işbirlikçiler" kesinlikle bolluk içinde yaşıyordu. Palleseen'in, Ilmarlıların Doğru hukuk ve düşünce ilkeleri uyarınca kendilerinin denetlemesini istediğini belirtmişti. Üstünden üç yıl geçmişti ve hâlihazırda çok iyi çalışıyordu. Belki soluk griler içindeki adamlardan birkaçı Yasnic'in bakışlarıyla buluşmaya çekiniyordu ama rahip içlerindeki utancın çok geçmeden dineceğini biliyordu. Dilenciye bir tekme daha atılacak, bir komşu daha Okullara ihbar edilecekti. O üniformayı bir kez giydikten sonra parçalanmış bir hayat yaşamaktansa üniformayı benimsemek daha kolaydı.

"Sadece çay istemiştin," dedi onlara.

İçlerinden biri, subayları Statlos ayağa kalktı. Yüzü kasvetliydi. "Tekrar et lütfen," dedi. Ama bu sözleri Pelce söylemişti.

"Beni bağışla Statlos," dedi Yasnic usulca, aynı dilde. "Çay. Sadece çay." Ayrıca Pelce çok kolaydı. Pallesand Takımadaları'ndaki tüm akıllı adamlar tarafından kolay olması için tasarlanmıştı. Yeni bir dil, yeni bir düşünce, yeni bir doğruluk. Mükemmelliğe ilerleyin! Bir nedenden Pelce konuşan bir Ilmarlı sesi İşgalcilere her zaman farklı geliyordu. Kelimeleri ne kadar ince eleyip sık dokusalar da kulakta daha kaba ve itaatkâr tınılıyordu.

Statlos, Ellaime Ana'ya, "Onur konuğunuzu duydunuz," dedi. "Adama biraz çay getirin."

Semaverin üstüne eğilen yaşlı kadının Yasnic'e attığı bakış, gününün daha da kötüleşmesine hiç ihtiyacı olmadığını açıkça belli ediyordu. Yasnic temiz su getirmesine yardım etmeye çalıştı ama kadın ona izin vermedi.

"Niye buradalar?" diye fısıldadı.

"Çapaorman'la ilgili bir nedenden. Sorun çıkma ihtimaline karşı," dedi. Marikçe konuşurken Allorlu aksanı gelip gidiyordu.

Öğrenci kız usulca yaklaşmıştı. Yasnic irkildi ve bir şekilde yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "İyi akşamlar çocuğum," diye denedi. Kız ondan belki sekiz yaş daha gençti ancak aralarında temel deneyim ve sefalet açısından en az yirmi yaş fark olduğunu düşünüyordu. Kız, körpe ve keskin fikirli görünüyordu.

"Bölüyorum rahip." Kız onu süzdü. "Ellaime Ana size rahip dedi, değil mi?"

Yasnic yüzünü buruşturdu. "Tapınak'tan değilim." Askerlerden birinin duyması hâlinde tutuklanmasına yol açacak bir sırrı itiraf ettiğinin farkındaydı. "Cüppeli' değilim, üzgünüm."

"Artık Tapınak'a gitmiyorum," dedi kız. Kısık sözler taş a tükürülmüş gibi sert söylenmişti. Ilmar'ın ve işgal altındaki Telmark'tan kalanların ruhani rehberi olan Mahanik Tapınağı, Pallesen'in bilinen din nefretine rağmen İşgal'den sağ kurtulmuştu. Kabul görmüş rahipler duruma ayak uydurmuştu. Vaazlarında İşgalcilerin Doğru Düşünce'si verilmekteydi. Pek çok insanın hoşuna gitmemişti. Ne var ki sürekli inancının ilkeleri ve guruldayan karni arasında kalan Yasnic için bu affedilebilir bir durumdu. Belki bu durum kıza göre değildi.

"Bir girişimi kutsar mısınız?" diye açıkça sordu ona.

Yasnic Tanrı'yla bakıştı. O anda, kızın içinde İşgalcilerin Mükemmel İdare'nin yarısını öldürmeye yetecek kadar büyük bir nefret var gibi görünüyordu. "Ben... gerçekten..."

"Bu gece çok önemli," dedi kız ona. "Ben ve bir arkadaşım için. Benimkini size verdikten sonra bana başka bir battaniye alabilecek bir arkadaş."

Yasnic kızardı. Demek duymuştu. Düştüğü hâle bakın, yatak örtüsüne parası yetmeyen bir rahip olarak biliniyordu. “Ben...” Tanrı’yı aradı ve onu semaverin yanında vakur biçimde dikilirken buldu.

“İnanmıyor,” dedi Tanrı ona. “Yapmayacağım.” Küçük yumruklar kalçasının iki yanındaydı, sakallı çenesi inatçı bir tavırla kalkmıştı.

“Belki... bu seferlik biraz müsamaha gösterebilirsin. Çünkü hava çok soğuk ve daha da soğuyacak.” Kızın onun baktığı yere baktığını ve hiçbir şey göremediğinin farkındaydı.

“İşler bu şekilde yürümüyor.” Tanrı’nın sesinde, O da evrenin kısıtlamalarından rahatsızmış gibi mızımız bir ton vardı. “Bana inançlıları getir rahip. Ya da kızı şimdi burada dine al. Ama inmayanlar hiçbir şey alamaz. Nasıldır biliyorsun.”

Elbette Tanrı’ya inanan son kişi olarak Yasnic bunu biliyordu. Ve Tanrı’nın emirleri bir rahibin kendisine yardım etmesini de yasaklıyordu çünkü bu erdem değil, bencillik olurdu. Nitekim, Tanrı’nın gücünün asıl değeri ne olursa olsun, hiçbir şekilde ortaya çıkmayacak, kız kutsanmayacak ve Yasnic de battaniye alamayacaktı.

Yalan söylemezsem elbette. Bu yüzden bir elini, üç parmağı kutsamak üzere birleştirilmiş ve dördüncüsü kötülüğü savuşturmak için bükük biçimde kaldırdı. Ayrıca kutsal su da gerekiyordu ama sonuncusu İşgalcilere ve İşgalcilerin içinde ilahi güç barındıran her şeye karşı duydukları doyumsuzluklarına gitmişti. Sonra kız doğruldu, yüzü ıslı ıslıldı. Tanrıya inanmıyordu ama Yasnic’e inanıyordu.

“Yapamam, üzgünüm,” dedi ona. “Kendi adıma, Yasnic olarak bu çabanda sana elimden gelen her kutsamayı sunuyorum. Ama Tanrı adına, O’nun kutsayışını sana veremem. O... kurallarında katıdır.”

Sözleri acınasıydı ama bir şekilde kız bunu olumlu karşılayıp odasına gitti –zemin kattaki büyükçe ve kendi şöminesi olan odalardan biriydi– ve bir battaniyeyle geri döndü. Güveler yemiş olsa da üstünde hâlâ nakış vardı ve kendisinininkinden daha iyi durumdaydı.

“Ben bunu hak etmedim,” dedi kıza. “Bu uygun bir kutsama değildi.” Ama yine de acıma dolu küçük bir tebessümle battaniyeyi ellerine tutuşturdu. Kaçık olduğunu düşündüğü belliydi. Kaçık

ama dürüst. Görünüşe göre bu, şu günlerde insanın bir battaniye elde etmesine yetiyordu. “Lütfen bana şiddet içeren bir şey yapmayacağını söyle.”

Kız göz kırptı. İnandığı için aslında kızın gururu okşanmıştı. “Bir sanat sergisi,” dedi, Mükemmelleştirici’nin boğazını kesmediğine utanırcasına.

Askerlerin Statlos’u ikisine dik dik baktı. Yasnic adamın sırf gücü yettiği için battaniyeyi almak üzere olduğunu biliyordu.

Tam bunu düşünürken, çatıların epey üzerinden yankılanan tiz bir ısıklı sesi duyuldu. Palleseen devriyesinin tanıdık sinyali takviye çağırıyordu. Askerler ellerinde batonlarla ayağa fırladı. Sandalyeler geriye atıldı. Masanın kenarına telaşla bırakılan iki fincan zemine düşmeye başladı. Öğrenci kız birini yakaladı ama diğeri paramparça oldu. Ellaime Ana hüznle kırılana baktı. Askerler üniformalarını giyip kapıyı menteşelerinde sallayarak gitti.

Pek geçmeden bağırışlar ve çıkarılan batonların hafif tıngırtılarını duydular ama o sırada Ellaime Ana kapıyı sürgülemişti ve kimse ne olduğunu görmeye gitmek istemiyordu.

Bunun yerine Yasnic, Ellaime Ana’nın pansiyonunun arka tarafındaki küçük avluya çıktı. Kadın buraya çamaşır asıyordu; uzanacak olursa başı çitlerin bir ucuna ayakları ise diğer ucuna dokunacak kadar küçük bir yerdi. Orada, çırılardan battaniyenin bir köşesini tutuşturacak kadar küçük bir ateş yaktı. Kendi yıpranmış battaniyesiyle değiştirip yakmayı düşünmüştü ama bu kendisini Tanrı’dan üstün tutmak olurdu. Bir nesil veya daha uzun bir süre önce yetenekli ellerin ona verdiği emeği düşünerek nakışlı battaniyenin yanmasına izin verdi. Gözlerinin önünde onu küle çevirdi. Fakat Tanrı’ya bu yolla adak sunardınız. Geçmişte çok değerli eşyalar, zengin yemekler, süslü kâğıtlara altın mürekkeple yazılmış dualarla yapardınız bunu. Ancak şimdi eski bir battaniyeydi çünkü Tanrı üşümüştü.

Pek geçmeden haberler caddeleri kontrolden çıkmış bir yangın misali yakıp kavurdu. Mükemmel İdare hiyerarşisindeki en güçlü ikinci adam olan Doğru Bilgelik Okulu’nun Bilge-Arşivcisi, sadece iki sokak ötedeki Çapaorman’da öldürülmüştü.

Bilge-Arşivci Ochelby'nin Son Anları

Bilge-Arşivci. Vakur bir yaşlı adam, şişman değil ama etli butlu, çünkü Palleseen ideoloji dışında her konuda ılımlılığa değer veriyordu. Kimi insanlar ona güvenebileceklerini hissederdi, bu yüzden kapıları tekmelerle indirildiğinde ve yeniden eğitim vermek üzere götürüldüklerinde bu her zaman sürpriz olurdu. Cebi şekerlerle dolu gönlü bol bir dayı, kınında bir hırs hançeri.

Bilge-Arşivci Ochelby'nin nazik bir yüzü vardı. Konumunun gerektirdiği daha zorlu görevleri yerine getirirken hoş, baba-can bir tavırla kırışıyordu hatları. İlkel büyümlü inanç sistemlerinin yapısökümünde olduğu gibi bu, bu görev de genellikle ilkel büyücülerin yapısökümünü içeriyordu. Kariyeri boyunca kuşkusuz yabancılara, hatta belki yoldaş Palleseenlilere bile nahoş sayılabilecek eylemlerde bulunmuştu. Kimi zaman bu eylemler Pallesand'ın mükemmelliğiyle dış dünyanın dağınıklığını düzeltmek içindi. Kimi zaman da Doğru Bilgelik Okulu'ndaki kariyeriyle daha çok ilgiliydi ve bu üzücüydü. Neticede kişisel hırs kusurluydu. Yetenek hiyerarşisi bunların hiçbirini kabul etmemeliydi. Buna rağmen rakiplerinin önünü kesmiş, gelecek vaat eden astlarını ezmiş, başvuruları reddetmiş, kıyak geçmiş ve iltimas göstermişti. En nihayetinde bunun mükemmelliğe ulaşmak için yapılması gereken çok iş olduğunun bir işareti olduğu sonucuna varmıştı. Kendisi

gibi kusurlu bir aracının başarılı olmak için bu tür alçakça taktikleri kullanamayacağı bir dünya için yorulmak nedir bilmeden çalışmıştı. Ama o dünya gelene kadar...

Memleketinde asıl güç Geçici Amaçlar ve Araçlar Komisyonu'nun elindeydi. Herkes Komisyon'un günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Aslında bu, Komisyon'un her oturumda dile getirdiği ilk belitti. Komisyon birkaç yüzyıl önce ilk kurulduğunda aynı mükemmelce oluşturulmuş sözler söyleyerek kendi geçici doğasını ve dünyanın geri kalanına kalıcı mükemmellik getirdiği an dağılma arzusunu beyan etmişti. Ancak o vakte kadar Komisyon hüküm sürecekti ve Bilge-Arşivci Ochelby'nin gözü oradaki bir koltuktaydı. Ne var ki bu koltuklar, kendisi gibi hırslı ihtiyaçların kaba etleriyle doldurulmuştu ve tıpkı onun gibi bu ihtiyaçlar da onu ezer, biraz fazla yetenekli olan tüm astlarına yaptığı gibi kariyerini de mahvederdi. Ochelby'nin kendini göstermek için bir zafere ihtiyacı vardı ve onu buraya, Ilmar'ın bu kısmına getiren de bu arzuydu. Öyle ki burası şehrin en sefil semtlerinden birinin eteklerindeki küçük, ağaçlık bir alandı ve yanında bir pansiyon bulunuyordu. Kapının üzerindeki pankartta yalnızca bir çapa sembolü vardı. Ochelby çık cıkladı. Doğru Takas ilkelerine göre yönetilen bir kuruluştaki, potansiyel müşterilerin uygun şekilde bilgilendirilebilmesi için tarifeleri, düzenlemeleri, fiyatları ve izinleri belirleyen adam boyutunda panoları olmalıydı. Ve öyle olacaktı, zamanla. Ilmar şehrine mükemmellik gelecekti. Ochelby buraya mühimmatları uygulamak için gelmemişti. Bu, Ilmar Mükemmel İdare'nin en kıdemli ikinci akademisyenine yakışmayan sıradan bir işti. Sekreterine Komisyonculara bu konuda bir not göndermeyi hatırlatmayı aklının bir köşesine not etti. Başka bir Okul'un iş yükünü artırarak dünyanın mükemmelliğini daha da ileriye taşımak her zaman mutluluk sebebiydi.

Sekreteri askerlerin yanında durmuş, o küçük ağaçlara bakıyordu. Falansteriden daha yeni gelmişti. Etrafını gençlerle kuşatmayı tercih ediyordu. En fazla yirmi yıllık asistanları ve kişisel personeli tercih etmesi, kaynakları uygunsuz kullandığından şüphelenen kimilerince tenkit girişimlerine sebebiyet vermişti. Onun